

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja óe
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Ziwnosé je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew F.

✧ Sserbske njeđžełske kopjeno. ✧

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerje, knihcizšczerńi w Budysčinjce a placzi šchwórtlětnje 1,50 hr. s portom.

Njeđžela Palmorum abo Botmónčka.

Jana 10, 28:

„Nichtó njebudže je j mojeje ruki wutorhnuć.“ — Nje-
džela Palmow je dženka. Dolhi čas ludu so t Jerusalemej
bliži. S daloka a s bliža je lud pschihwatał. Jesuś do swojeho
města čehnje, měr, bójski měr na wobliczu, lubosć we wutrobje,
šmilnosć we wóćzku, słowa wěčnosćeje w reče. Palmy so na
pucź seželu. „Hosiana wk wykotosezi! Šhwalemy budź kiž pschiń-
dže we mjenje „Knje“ tak s wjele stow rtow klinezi. Tebe, o
Jesu, ty człowiki a Boži šyno, twój lud wykažo wita a ty pla-
čješć? Zarowanje a sioržba so twoje słowa? „Jerusalem, Je-
rusalem! Kac husto šyn ja twoje džěczi chyzl šhromadžecź, kaž
wata swoje kurjata pod swoje kšidła, a wy seže nochzyli!“ Šha-
błaza sežina je tutón lud. Tu swojeho kraja s njeđeš radostnje
wita a po někotrych dnjach tón šamy lud džiwje wji: „Kšichizuj
jeho! Kšichizuj jeho! Jeho krej pschińcź na naš a na naše
džěczi!“ — —

Palmowa njeđžela bē něhdy. Ja njewěm, kotre lěto so pi-
kašće. Bē psched 10 abo 20 abo 40 lětami? Čas wjekeły do
Božeho domu čehnješće. Ja njewěm, do šotreje zyrkije we
šerbškim kraju, hacź tu blisko stareho Čorneho Boha we Budeste-
zach abo w Butezach abo bē delkach we czichej šerbškej holi, ale
to wěm: Ty bē tehdy w czahu, ty mlodženzo, ty nanno abo macź!
Ty jako lube paczełske džěczo s tvojimi towaršchemi do zyrkije
šupasće, tvojemu Jesuśej, na šotrehož bē kšeczeny, šwěrnosć
a lubosć sa zpte twoje žiwjenje šlubicź. Nan czi swoje nanowske
žohnowanje na pucź dasće a džěšće: „Dziń we Božim mjenje!“
Macź so nutrenje, w swojeje šemšchazej šawozu šedžo, ja tebe

t Bohu modlesće. Mowaj štaj wšbaj. Je mowny tež twój
Bohu daty šlub? Šy ty tež we tvojim žiwjenju, w tych šar-
dženach 10 abo 20 abo 40 lětach był kaž tamny šhabłazy židowski
lud? Šy Bohu šubil: Twój wozu byč a wostacź ja, a šy
štom šchol a twój šwjaty šlub šabyl a wěrje so wotrejěł a šwě-
ni so podal a šnano šamo s hidžerjemi Jesuśowymi rejil: Kšich-
izuj jeho! Kšichizuj jeho! Palmowa njeđžela je sa wšchěč, kiž
so něhdy swoj kšeczeny šlub pschi konfirmaziji wobkrucžili,
šhucne pračenje: Kac s tvojim šlubom štoji, kiž so Bohu dal?
Šy tvoj dušchu psches Božu hnadu šakhowal abo so ju we
šniežonnosćach šwěta šhubil?! — —

Palmowa njeđžela tež dženka šako. Šwony šwonja. Wam
dženka šwonja, lube paczełske džěczi. Wšchudže do šerbškich Bo-
žich domow čehnje čas. Mały došč je hušć. Wulki džěl na-
šeho luda wo swoju drohu, krašni šerbšku reč, tu reč našchich
wótzow, we šotrej so Bohu modlachu a jemu so džakowachu,
njerodzi. Šchož njerosomne džěczo chze, kiž šisčezne njewě, šcho
czini, so stanje a šaršchi na nje pschluchaja. Šróštwy tych, kiž
s džěłom sa čas a wěčnosć derje mjenja, so husto podarmo.
To naš šrudny czini. Čim wutrobnišće paš waš na waschim
šemšchazym puczu witaš, wy lube šerbšte paczełske džěczi, kiž
seže, husto došč pschi wulchich čezkotch, našchich wótzow rečzi
šwěrnj wostala. Tak wostacze šwěrne Bohu! Wokomiknjenja
pschi Kšiesowym woltarju dženka chedža wam byč hodžina wob-
šwěrdenja we wěrje.

Móž wascha dobyč njemóže!

Wy seže s nej jara šlabi!

ale hlaj! tón je pschi waš, kiž je tam njes šwojim ludom. Tón
je njewidomny we waschj čyrjódžiczy na waschim šemšchazym

puczu. Tón tu pschi woltarju wasche flubny fluschi a waß wěstnych czini, so chze pschi waß wostac, kaž je pschi waß a waschich starichich byl. Zemu seže we hwjatej kschćenizy sapifane. Wón je waß wumohl a warbowal a dobyl wot wschittich hrěchow, wot hmjercze a wot czertowskeje mozy. „Nichtó njebudze waß i jeho ruki wutorhnucž!“

„Nichtó njebudze waß i mojeje ruki wutorhnucž!“ To je Jesurowe flubjenje sa waß. Wóznischeho, krasnischeho namiacž njemóžecze. Njeje so tuto Jesurowe flubjenje nad wami we waschim saudženym žiwjenju džen wote dnja dopjelniho? **My hladamy wróczo a do přédla.**

My hladamy wróczo. Ze seženja wo dobrym pastyrje je to kłowčžo wšate. Prajce, wy džeczi a starschi, njeje so Jesuř nad tutej czrjódžiczy jako dobry pastyr šjewil? Kelto dobrotow je wón wam wopokafal! We kelto strachotach je wón waß swarnowal! We kelto nusach je wón wam pomhal! Kelto modlitwow je wón wam wuflyschwal! S katej bójskej luboscju je wón waß pschewodžował! Macž jeneho džecza mi powjedasche: Nasche džeczo je bylo wjazn hacž junfrócž psched wrotami hmjercze. Něhdž na wjeczor bě nusa najwjetšcha. Nan bě hiščeže wintach na polu. Ja běch žama pschi džeczu. Ssedžach czishe pschi nim. Pschezo wjetšcha bě mocho wboheho džecza ból a pschezo wjetšchi mój styš. Tu njebě žana p. moz a rada. Škwat bě džeczu položenje pschinjesč, hdnž jemu ruku lahoduje na czolo položich, ale nětk niz wjazn. Dleje to tyszne šwanje i khoroloža flushecž njemóžach. Wutroba so mi lamasche. Tak džech do bliščeje kormoti a tam so we tucžku poklafnych, spominajo na stare kłowo: Wolaj so ke mni w czaku nusy! Po malej khwilzy jako postazech a so lubemu džeczu wrócžich. Wócžka běchu samknjene. Spasche. Bě poslednje španje? Ssedžach czishe pschi džeczu a rěczach i mojim Bohom.

Cžin, Knježe so mnu, tak kaž chzeš,

W tym žiwjenju a hmjerczi!

Hodžina saudže. Dolho mi trajesche kaž wěčnóč, ale pschezo bóle buch wěčzišcha: To njebě poslednje španje. Wócžka so wotewri a pokřměwanje džesche psches lube woblicžo. „Macže, nětk je mi lóžšcho!“ Ta hodžina pod Mainstimi wrotami tu bě, wot tetrejež rěka: „A Jesuř da jeho jeho macžeri“. Je so to we herbštim kraju jenož junfrócž štało? Sdnž žana macžerna ruka wjazn položenje pschinjesč njemóžesche, je tón njebjeski lékař šwoju ruku, kaž něhdž khorym tvojemu džeczu na czolo položil a je cži so strowe jako dal, so nětk tu psched woltarjom Božim kóbu špěwa:

Ja dženkā podam Božo, tebi

Cželo a duschu i woporu.

Szwjecž moju wutrobu žam žebi

A daj, so šwěrnny wostanu!

A je tón njebjeski šastarar jenož to khude cželo, kiž tola jemu do hmjercze padnje, šđeržal a niz wjele bóle tu nješmjertnu duschu? „Nichtó njebyrbi tebie i mojeje ruki wutorhnucž“, njeje tuto kłow wjele bóle hacž sa to cželne, sa to duchowne wocžehjenje placžilo? Najwšichsche a najšwjeczišche hodžiny we waschim žiwjenju, lube herbške pacžerške džeczi, žu tola te, we kotrchž je lubočž Jesurowa wam so šjewila, waß potwolala, roškwjecžila, wufkwjecžila a we wěrye waß šđeržala a šhlnila. Niz do pohanskeho domu je wam waschu kolektu štajil, ale do kschćenizjanskeho staršchikeho domu, so byščaj nan a macž waß wot přenich modlitwy, kiž seže jako male džeczi pschi macžeršnym klini špěwale, pschezo dale wjedli do krasnosče Božeho wěčneho kłowa a do nascheje wěry. Haj, ty Jesu, žy pschi naß byl a naschimi džecžimi po cžele a duschi a žy naß šakhowal a šđeržal, nam pomhal a naß wodžil, naß wucžil a i žebicžahnyl, starich a mlodnych,

psches žohnowanje a domachpwtanje, psches šrudobu a wjekele a kaž jažna hwěda wšichsche pschichoda naschich pacžerškich džeczi tvoje flubjenje sa pschichod šteji: „Nichtó njebudze tebie i mojeje ruki wutorhnucž!“

My hladamy do přédla! Cžemny je pschichod. Šchto wšcho we žiwjenju na waß, wy lube herbške pacžerške džeczi, cžaka, šchto chžyl a mohł wam to wšcho do přédla prajicž. Jenož Boh žam to wšcho wě. Psched nim je wšcho šwětle a wotkryste. Sdnž chžyl so waß prashecž, šchto wot wascheho pschichoda wocžakujecze, wjele bych fluschal. Jažne je dženk wasche wócžka a wjekele wasche woblicžo. Chžyl so waschich starichich, lubeho džěda a wotwu, kiž žu něotre mjes wami wocžahnyli, prashecž: Šchto wy sa pschichod tutnych mlodnych kschćenizjanow wocžakujecze, kelto wjekelech nadžijow bychmy fluscheli. A tola, kelto naschich wěryšlynych, troschta polnych šherluschow džeka po tym kłowu:

Wi so na tym puczu štyšče.

Wón je dolhi, pomhaj šhryščeže!

Džak temu, kiž je na šchizju sa naß so bēdžil, so my tež sa cžemny pschichod i jeho hwjate flubjenje mamy: „Nichtó njebudze tebie i mojeje ruki wutorhnucž“. Šwět je šly a je nětk hóršchi hacž hdy. Wschudze šlócž so na waß mēri. Wschudze špřotowanja na waß cžakaju. Woni budžeja i wam pschicž šawjedni ludžo a špřotowazn cžeržji a budžeja wam prajicž: Chzeš ty tež hiščeže tym hwjatym flushecž, kiž do Boha wěrya? Njebudž tola tak hlupny. Sdnž budžecze žebi na cžichim wjeczoru po donjanym džele Bože kłowo, nowy testament wotewricž, budžeja waß wuhanicž. Sdnž budžecž waschu wěru chžecž wufnacž, budžeja wam wotmolwicž: To žu stare bajš, kiž we bibliji šteja wot přenich knihow hacž do pošlednich. Sdnž budžecze sa špěwarštimi pschimačž, so byščeže ke mšchi šchli, budže rěfáčž: Moleršjom a kemschilhodžeršjom ja we mojim domje a we mojim džele trjebacž njemóžu. Woni budžeja i wam so bližicž, kaž bychu waschi najšpěšchi pschecželjo byli a i wami derje mēnili, budžeja pschicž i mudrymi, šepnymi kłowami, budžeja pschicž i wufmēšenjom a wuhanjemjom. Woni budžeja žnawo i wami dželáč w jenym domje a i wami bydlicž pod jenej ščechu a i wami štačž na jenym polu a i wami khodžicž wšchēdnje na jenym puczu. Potom wachujecze a modleže žo, so do špřotowanja njepadnjecze! Potom špominajecze šwěru na wasch dženkšnišchi hwjaty Bohu a waschemu Šbóžnikēj daty flub! Potom džeržecze šwěru, šchtož macže a seže i domu a se škole a i pacžerškeje wucžby na bójskich kublach do žiwjenja kóbu dostali. Potom wajuječe to dobre woiowanje wěry! Potom wopokazecze žo jako pobóžni žymwo a džowki nascheho herbškeho luda, kiž žo šawjesč njeadaž. Potom troschtwjecze žo a dopomeče žo tuteho kłowa Jesuroweho: „Nichtón njebudze tebie i mojeje ruki wutorhnucž!“ Sdnž wy pschi Jesuřku wostanjecze a we wěrie a we modlitwy je ho džeržicze a i Božim kłowom jako i šhlēbom žiwjenja žo wšchēdnje pokřmēnje, potom žadny cžert a žadny šwět a žadny ššcht a žadny šly šawjednik waß i Jesuroweje ruki wutorhnucž njemóže.

Tak džicze we Božim mjenje wasch pucž psches žiwjenje, wy lube herbške pacžerške džeczi. Džicze žohnowane i nowym požohnowanjom i wškōfa, žakbowane je hwjatym duchom, wuhotowane i nomej mozu, pokřhljene na wažnym dnju i nowa psches Bože nješahinjaze kłowo! Wy seže nascha nadžija. Wy seže nasch pschichod. Wy seže pať nasche wulke wjekele, pať nascha wulka šrudoba. My waß lubiemny se šprawnej luboscju My Boha sa waß prošny wo šchit a šnadu.

Acžšžaza mlodoscž!

Ty nadžija pschichodnych cžakow!

Sšlyšch wšchak ta luboscž

Cže wōfa tu se wschittich hašow! Šamjen.

Na bolmončju.

Mat. 5, 16; 1. Kor. 6, 20; Jan 12, 26:

Naležne napominanje sa paczerške džeczi.

Stóh (cz. 519): Wotuczeje — stóh Boži wofa zc.

Njedzela Palmaram wofa do domu Božeho wschaf i nowa
naš i wami, džeczi paczerške!

Wobnowicz klub kschczenski džecze psched Boži wofat wu a chzecze
hycz do bédženja brónjene.

Duž brón wam sliczamy, so byschcze byli wu
Bože džeczi,

tiž i krutosczu a śwérnosczu do boja ryczerškeho du.

Lube paczerške wu džeczi, njech wasche žiwjenje so śwéczi
kaž njewjeszczinska njewina!

Swérnoscz winojte scze jemu, tiž wasch je Knjes a dospécz t njemu
wschaf chzecze domoj se śwéta.

Duž jemu psychcze so brjedž śwéta stóstneho
jako knježny,

tiž mudre su a i khtnosczu so na kwap wécžny hotuju! —

Swét njech nejima was ženje, tiž w Jesuhowym czahnycz mjenje
w dom t herbstwu macze do njebež!

S krowu scze jeho wufupjene wu droho, dusche wobhnadžene;
šam Jesuž je wasch miły Knjes!

Kaž nowoženja was šej žada na šwój kwap
w czistej psychce,

— to wopomícze a khwatajczje, so na kwap jeho doždžecze!

Wotrjetícze so hréchej wšchemu a śwétej zyle nablasnemu
nóz dobru prajcze woprawdže!

Krej a czéto pojimajczje, do bédženja so kručze dajczje,
tiž ryczerjo wu Boži scze!

Knjes do přédka wasch dže, i nim spěschnje stupajczje
na kónž šbóžny! —

Slaj! kónu wam da Jesuž tam, hdžej i kralom wécžnosczje je šam.

„Mjeleč temu Knjesej a czafaj na njeho!“

Tak steji to w 37. psalmje w 7. schtučžny. Tak bě to tež na-
pišane a namolwane na taslu na scženje. Tuta wišasche we do-
nje missionstwa w Serero-kraju. Je to tam w južno-wjecžornej
Afrizy. Psched nim steji žona missionara, hlada na nón, po-
sběhuje ruzy, jako by jón dele wsacz chyzla, tola njewosmje jón
dele. Čžehodla dha to do zyla bě chyzla? šnadž so praschesch.

Koshladaj so po istwi a po domje. Widžiš, so šu wšchě
šmachi hromadu šnoschene. Missionar wróczí so se šwóšbu do
Němškej. Missionarča czi powě šama wot so tole: „Tutón
schpruch je mi luby pscheczal molowaš, bě mi luby a bu mi lěto
a lěto lubšči. Žolny šrudoby a štyška šběhachu so husto wšhoko.
Tehdy wošebje pohladach na tute šlowa: „Mjeleč temu Knjesej
a czafaj na njeho!“ Wěchu mi to, šchtož namorjakam na ros-
njemdrjenym morju wolij je; tutón rošlítja na šo walaze žolny
a wono bywa czicho. Tak bu tež pschi tutych šlowach we mni
pschezo czicho. Dopominich so i dohom na mojeho pobožneho
nana a jene i jeho dobrých šlowow: „Wóh njepomba pschezo hny-
dom i nish, hdž so t njemu wofam, pomha paš w nish a psches
nush!“ Kaš šbožowne tola te džeczi, kotrež wot šaršchju tež tajke
šawostajenštwó maju! Kad bych šebi tutón schpruch tež šobu
wsaka; je mi tola psches te dolhe lěta a czežke czašy šwérny psche-
czal byl, pschedy wšchěm tež runje w nish šwéru mi džeržaf.
Knje na wopa! to hacž so to wo pscheczalch praji — a bohuzel
tež nashoni, so mjenuwžy we wšebelu jich mašch pscheczelow wjele,
w nish žaneho. Knje tehodla njech tón schpruch tu wostanje

wšhajo. Mašch mlody našlédnik budže tež dobrego a šwérneho
pscheczela trčebacz w šamotnosczí. A pomoznik niz mjenje, hdžej
zušba a štrach tolo wofoto! Tehodla tu njech wšh!“ —

Wo lětach šetfachtmy so šašo i missionarču. Domach we
Němškej. Šowjedachtmy a powjedachtmy, doniž njepowjedachtmy
wo schpruchu i 37. psalma. A šchtož šhonichmy, njech tež wšchěm,
tiž so cžitaja wutrobu hnuje kaž to nam je.

„Wěchmy našču štaziju wopuschczili“, tak nam powjedasche
missionarča. „Dželichmy so czežko, wošebje mój muž, kotryž tuto
měštno doholětneho džela lubowasche. Jeho troschi bě, so wje-
džesche, so chyzsche mlody našlédnik w jeho myšli tam dale džé-
lacž. Duž wotešdže i tej nadžiju, so šo jeho czorna wošada kaž
hacž dotal tak dale a bóle wuwije a šo bóle a bóle šašoji na tu
škasu, kotraž je Jesuž Šhrystuš.“

Tola, kaš bu to wšcho zyle hinat!

(Wotraczowanje.)

Palmaram.

Je to wšebely džej a tola tež šašo štruchly džej. Jeho pal-
my drje šu šuanijo wšebela a wyškanja, tola dopominaja na šchiz
ezichelch piatka; jeho „hošanna!“ je drje radostne, tola dawna
nani tež hižo šhschcz to „šchizuj! šchizuj!“ cžicheho piatka. To
bě tam w Jerusaleme tak, to njeje něšle hinat! Šelko wšebely
šch wyškazch „haj! haj!“ i rta džeczi je našchemu šbóžnikej pschi-
šotowala njedzela Palmaram, džej šonfirmzije! Šelko i tutych
„haj“ bu přjedy abo pošdžišcho do: „ně! ně!“ pschewobrocžene.
Šelko i tutych „haj“ je šwój šynš a šlinš šhubilo pschi šiwšosczit
wutroby! Tehodla Palmaram njeje jenož džej mlodych, ně ru-
niji tak džej šarych! Ša tych mlodych, ša džeczi džej wutrob-
neho, šhutneho přuhowanja, pschepytowanja a pošlednjeho pschi-
šotowanja a wérneho modlenja psched tym wuškim „haj! haj!“
psched Knjesowym wštarjom. Ša tych šarych deš wutrobneho,
šhutneho přuhowanja a pschepytowanja jeneho dawneho abo
njedawneho „haj! haj!“ psched Knjesowym wštarjom a šo ros-
šacze wutroby dla wšchje nejšwérny, to wérjaze wobnowjenje
tuteho šwiatocžneho „haj! haj!“ a to dowérjaze modlenie, so chyz
Wóh Knjes pomhacz so njebychmy šašo woliwšnyli, šašo ša-
přewali, ale šwérni wostali, šwérni hacž do šmjercze tomu,
šotryž šwérny bšsche nam hacž do šmjercze, haj hacž do šmjercze
na šchizju.

To Palmaram! Duž zyla dom, zyla wošada, zyla zyrkej
šwječ tutón džej šhutny, dwožny šhutny něšle, hdž wšcho tak
niewěšce, nejšwérne, nejšbožowne!

Zyrkej a štat.

Šrajna šynoda bě šo 10. a 11. mězja še šróštmu pošedženju
šhromadžila. Je wošebje jednala wo paczerškej wučžije, wo zyrk-
winškich šastojnikach do kotrychž tež šantorow šiczi, a wo zyrk-
winch dawšach. Pschi šjednanju wo paczerškej wučžije šo mješ
druhim wošamšny: „Džeczi, kotrež šo pschi nabožnym ros-
wucžowanju w šhuli njewobdžela, nejšmédža šo ani na pa-
czerškej wučžije wobdželicž, ani šo šobu šonfirmirowacz, šhiba
šo šo dopokaže, so šu tute džeczi druhe došahaze nabožne ros-
wucžowanje po wušnaczu ewangelsko-lutherškeje zyrkije doštake.
Džeczi, kotrež buchu i nabožneho rošwucžowanja w šhuli wšate,
bjes teho, šo šo šaršchi ša druhe došahaze nabožne rošwucžowa-
nje po wušnaczu ewangelsko-lutherškim poštarachu, dšrbja šo,
jeli šo šo jich šonfirmazija žada, na jenyh wošebityh ša nje wu-
šotowanym zyrkwinskim nabožnym rošwucžowanju wobdželicž.
Džeczi, kotrež pschi wšchěm šjawnym šopominanju tuto zyrwinške

nabožne rosvučžowanje porjadnje njewopytuja, šo ani do pa-
czerkneje wuczby njepřichinaju ani šo njekonfirmiruja." Jene
tajke słowo bě pschi něczišćich njewěštych wobstejnosćach w zhy-
lym zyrkwinym praschenju musne a trěbne. Synoda tehorunja
postaji, šo šo w přichodže tež w azy džeczi, kotrež šu jenož jene
poslětne nabožne rosvučžowanje měli, do paczerkneje wuczby njepřichinuju; dyrbi to jóno na dlěžšich czař wotměrene nabožne
rosvučžowanje bjež.

Wo francoskich šulach šo pschezo wjele powjeda a wo tym,
šo je tam wscho bjes wscheje nabožiny. Je to wopaf. Maja
drje tam šwětnu šulu, tola niz jenož šwětnu, ně, tež druhe
a tute šu tež dowolene, pschipónate. Esu to swobodne šule,
nabožne šule; a jich licžba pschiběra, to dyrbja tež šamo němste
wuczerste nowiny pschidacž, mēnja pak, šo šu to šafonđawarjo
tu wěz šepšali; tajke šule nježmēdža tola dowolene bjež po jich
mēnjenju.

Drobnostki: Š hodam bě w Neuföllnje, přichedměscze
Parlina, měšćanika wyschnoscž wufas, kiž bě je „Silberstein“
podpišany, wudala, liž šakasa, šo šo w šhorownjach a šahrodach
ja džeczi (Kindergärten) hodowne šhěrłusche špěwaju. — W Au-
šawškej je Šsomjet-wyšćnosć hodowny šwjedžen wotštronila.

Na czihi pjatk.

Lut. 23, 33—48.

Ssrědnik a Wujednač cžłowšwa — jako jehujo Bože — je na kščižn wumrjet.

Słóš: Mi wutrobnje šo štyščeje zc.

Š Jerusalema cžehnje našch Šnješ na Golgatha,
wón šupa w Božim mjenje a bolosny šhód ma.
Džen šesthadžal je šboža ša cžłowšwa škažene;
šo hnada jašni Boža na džeczi šhubjene.

Šščiž posbēhnu ša njeho na nopowiščežu tam
a šščižowali jeho šu š runa škóšnikam. —
Šim wodaj Wótče! — prošy pak Šsrědnik cžłowjestwa;
jich na wutrobje nošy hdyž hřeč šwój nješnaja.

Šoh' draštu rosdžělwišchi šóš na nju cžiskachu,
a š ludom pschistupiwšchi joh' wyššchi hanjachu:
Še druhim pomhať něhdy, njech, jeli Šhryštuš je,
šam šebi pomha š bēdy, šo móžny pošaje! —

Šež jeho šanicžuja cži hrubi wotrocžy
a jemu pošicžuja picž napoj škažy.
A pišmo napišane je nad nim wurasnje,
— w šjóch rěčach šestajane: Šón židowski kral je! —

Šjes dwēmaj škóšnikomaj tam šrědnik kraluje;
šam w runym š towaršcomaj džē šatamanštwje je.
Šuž jedyň hani jeho, šaž cžłowjek škóšniwy;
šjes winy cžerpjazeho ma ša šmēch šjesbóžny;

Šak druhi šěpschi šěšče, šón škóšnoh' pošwari;
šad cžerpjecž wobohi čžyšče, hřeč jeho rošrudži.
Šwón Šsrědnika je špóšnať, šiz cžerpni našče dla,
je njewinu joh' wušnať, cžesč jemu šprawny da.

Špomni na mnje, Šnježe! — džesče džē štrošćtny
š Jesuše.

Ššo š njemu pschiblišče; š nim cžahnyčž žaba šej.
A Šesuš, Šoži šwjaty, joh' pschija mišćniwe;
ša Wujednarja daty wšchal pošutnym wón je.

Šaj, šawěrnje cži praju, š njom' džesče š pschikahu:
Šženš je mnu w Božim raju ty budžesč po horju!
Ši hodžiny nēt dale cžma po wschej šemi je;
šo šlónzo ščmi, šryw nahle šo štemplu roštorže.

A š hłóšom wulkim wóka na šščižu wšhazy,
šwón wscheho cžłowšwa šłowa, našch Šsrědnik mrějazy:
Šzi, Šwótče, dušchu šwoju do rukow šwojeju
ja pošucžu, hdyž šwoju šym škonjať pschikasnju.

Še šłowa wurjeknywšchi wón dušča wot šo da. —
Šsmjereč žeru pschewinywšchi nēt šakšnosčž Šožu ma. —
Ššhes njeho wujednani w dom š Wótčeju šhwatajmy,
šdžež š cžesčju šronowani cže, Šesu, šhwalimy! —

Paul Gerhardt.

Šsobotu 12. mērza bě narodny džēň němškeho, nam
Ššerbam tež derje šnateho přšunerja Paula Gerhardta. Narodži
šo 12. mērza 1607 w Ššrahainichenje. Šaž jeho czař, šak bě
tež jeho žiwjenje pošne bēdženja, njemēra, wšjowanja. 7. junija
1676 je šamrēł, šawostajiwšchi wjele wot bohastwa šwojeho prošy
a pak tež šohnowanja pošneho džēla, přšedny wšchēm šwoje šhēr-
łusche. 131 duchownych šhěrłusch w mamy wot njeho. Šedny
najrējšich špěwamy w tutym poštnym czařu: „Š hłowa
šrawnyje šbita a pošna bolosčow“. A njeje nam šaž by ša našch
czař wóšebje špěwamy byl šhěrłusch 17 našchich špěwaršćich: „Šch
pošucž Bohu šwěru šwój pošč a šrudobu!“ A hdyž je šo wječšor
pschibliščil, šanješemy nutrnje š tutym pošožnym špěwaršćom:
„Šētš wotpočnuje hola, škót, ludžo, mēšta, pošla!“ A ša našch
czař wšjowanja wěry a zyrkwe mamy wot Gerhardta šhēr-
łusch 234: „Še Šóš, mój pschecžel ša mnje, dha ničšo njerodžu,
šacž žyly šwět čže na mnje!“ Šuž džimy tola, šaž wón to čže,
do czařa a do noweho šēta dale nuts, wopominajo, šo Šóš bě
š nami a šo nadžijejo, šo Šóš budže š nami: „Šētš š Šoha ša-
špěwamy, cžesčž temu Šnješej damy“.

Š blisfa a š daloka.

W Šubiju rěčesče 10. mērza šnutšćowneho mišion-
šwa š. duš. Šogel š Draždžan wobšhěrnišćo wo tym, šakšu nišu
šnutšćowne mišionšćwo cžerpni a šak nišne wono je. Šotpošala
ššchede wšchēm šo, šo je šnutšćowne mišionšćwo jenož něšćto
ša wulke mēšta niz pak ša male mēšta a wšy; šnutšćowne mišion-
šćwo pošha mēštam a wšam. W jenyň šuzišćim wušlawje šu
na př. 58 š wotšladanju šamēštnjenych. Š tutych šu jenož
dwejo š wulkich mēštow, wššičy druy š malych a še wšow. Ššči-
štonni bēchu pschēs jene, šo ma šo wšchudžom pošožny škutš ša
šnutšćowne mišionšćwo šarjadowacž, hdyž šo to šiščeže štalo
njeje, a šo ma šo ša to škutšowacž, šo šo rjany dar nahromadži.
Šomhajmy tola tym najšhubješćim a najnjeshožownišćim naš-
šćeho luda.

Š Šogtlanda. Šu je šo w jenej wšy wulke, hdyž tež niz
šwět, dha tola poš wšchēm šdacžu Šatšku pošwalaze pschēmēnjenje
štalo. Še šo pschēmēniło to napišmo na šulšćim domje. Šrje-
dy — to je w dobrych, šěpschich, njech tež niz hšičče w pošdaw-
nych czařach bě tam napišane: „Šojoščž teho Šnješa je špočatš
mudrosčje“. Šētš tam šej: „Ščtóz wē, je móžny“ (Wissen ist
Macht!). Šotajšim nētš šo ničšeho wjazy pošecž njetrjebamy! —

Šišćowanje: Š. Š. w Š. ša jutry. — Š. w Š. ša Šuáš
šmodogeniti.

Šamolšćy šedaktor: šarat Šhrgacž w Šošacžicah.